

умръля. Въ очуй времѣ и во всѣка друга епоха изгинната, тежката скърбъ е бивала съкоги безгласна.

Тѣй вървѣше погребалното шествіе и като преминах градскыѣ врата стигна на гробищата вънъ отъ града Помпея които и днесъ може да види съкій пътешественикъ. Въ видъ на капище са издигаше тамъ клада отъ дърва въ които бѣхъ турени и нѣкои възпалителны вещества, и печалны кипариссы посветены отъ поезілта на гробоветъ осѣнявахъ тѣзи клада.

Щомъ носилото са сложи на кладата множеството са раздвои на двѣ страни, и само Юна като приближи до кладата останх нѣколко минути неподвижна и гледаше мълчеливо бездушното тѣло на брата си, на когото лицето подирь описаныѣ предуготовления не показваше вече знакове на насилствена смърть. Исчезнахъ бѣхъ отъ този образъ еще и знаковетъ на страха, на ужаса, на борбата на страститъ и на борбата на мнжлото противъ настоящето еще и на надѣждата противъ съмѣнїята на бжджето. Въ честната тишина на студеното му чело и на безмолвныѣ му уста каквы слѣды са спазвахъ сега отъ минжлыѣ мъки и смущенїя, които раскъсвахъ гърдыѣ на момъка, който търсяше светостъта на живота? Когато Юна изгледваше образа на брата си никакъвъ гласъ не са чуваше наоколо и туй мълчене бѣше свещенно и умилително. То са найподирь прикъсна отъ жаловитото рыданіе на Юна, рыданіе пълно отъ отчаяніе.

«Братко мой, братко мой! извика горката сырота като пригърнахъ лицето на лежащя на носилото; ты толкози благъ, ты койго са плазаше да не настѣпишъ и най малкото насѣкомо, че кого врага можаше ты да разгнѣвишъ? Увы! наистина ли та изгубихъ? събуди са, събуди са! Наедно порастохмы, братко! истинно ли е че тѣй трѣба да са раздѣлимъ? не! ты не си умръль, ты спишъ! събуди са, събуди са!»

По състраданіе къмъ острия този викъ, рыдалицыѣ извикахъ съ отчаянны плачеве които заглушихъ гласа на Юна и я принуди хъ да мълкне. Отпаднахъ тя погледна къмъ тѣхъ и като че първый пѣтъ гледаше предстоящото множество извика съ ледянъ ужасъ.

«Увы! азъ не съмъ была прочее сама!»

Туй рече, и подирь малко си издигна главата, и на прекрасното ѣ лице са излѣ величіето на предишната ѣ тишина. Съ страстна и трепетна рѣчка послѣ тя отвори мглачыѣ на умръля (а), но

(а) Плавій.